

Takáts Péter

Helyzetkép, emberkép, jövőkép

A XXI. század kihívásairól

Napjainkban egy hatalmas világfejlődési cél, **az emberi szabadság** megvalósítása és a tetteinkkel kapcsolatos növekvő **tudatosság** kialakítása érdekében, egy igen jelentős fejlődési folyamat zajlik, függetlenül attól, hogy az emberek tudnak-e róla és ezzel a folyamattal össze akarják-e kötni magukat vagy sem. Két olyan minőség, ami az emberiség történetében eddig még nem volt jelen, aminek kifejlesztése a modern kor feladata.

Az egyik a szabadság, ami már értelmezésében is igen sok vitát gerjesztett eddig is és fog a jövőben is. De mégis meg kell valahogy határoznunk, hogy mit is jelent az ember számára ez új minőség, hiszen ma minden az emberi szabadság kifejlesztésének szolgálatában áll. Ha nem foglalkozunk ezzel a kérdéssel, akkor könnyen állandósulhat az a helyzet, amivel ma elég gyakran találkozunk. Az, hogy miközben ma az emberek cselekedeteikben teljesen szabadok, azaz ma csakis ők döntenek el, hogy mit tesznek, addig ezt a rendelkezésünkre álló új és eddig szinte ismeretlen minőséget nehezen vagy egyáltalán nem tudják helyesen értelmezni. Az emberek ezért a rendelkezésükre álló szabadságot sokkal inkább a vágyaik kielégítésének szabadságaként értelmezik, mint egy világfejlődési folyamat részeként. Így aztán érthető módon egyáltalán nem vagy csak nehezen vállalják fel a felelősséget vele kapcsolatban. Ez pedig hatalmas mértékben megnehezíti ezt a fejlődési folyamatot.

Ez egy olyan kor, amikor másoktól már semmit sem szabad elvárni, amikor csak a saját kezdeményezések időszerűek, és ha valaki úgy érzi, hogy valamire szükség van, akkor neki kell megtennie minden lépést, ami szerinte ennek eléréséhez szükséges. Ez azt is jelenti, hogy az őseink által mutatott példával éppen ellentétes módon ma már csak mi maguk vállalhatunk felelősséget saját sorsunkért és ezt másoktól nem várhatjuk el. Őseinktől ugyanis azt tanultuk, hogy a politikusokat, a kormányokat, a bankárokat, vagy éppen a médiát kell felelőssé tenni azért, ami a világban történt és történik. Akkor ez teljesen helyénvaló és időszerű is volt, de ennek a XXI. század elejére vége!

A szabadságot tehát ma a legtöbben csak úgy tudják értelmezni, hogy a vágyaimnak megfelelően azt csinálom, amit akarok, nem érdekel a tetteim következménye és az, hogy ezzel mit is okozok a világban. De nem is várhatunk el többet, hiszen ahhoz, hogy az emberek ezzel az új minőséggel valójában összekapcsolódjanak, a tudatosság magasabb szintjének létrejöttére és egy komoly belső fejlődésre is szükség van.

A tudati fejlődés és a valódi szabadság ugyanis együtt járnak, mert a szabadság tudatosság nélkül csak szabadosság, mert ha csak szabadon, külső befolyásolástól mentesen döntünk, és csak azt teszünk, amit jónak és helyesnek látunk, akkor nem felelünk meg a valódi szabadság kialakításához szükséges elvárásnak. Olyan mértékben kellene az embernek tudatossá válni akarati erőinkben, hogy akaratát mindig önmaga irányítja, azaz soha sem cselekszik kényszerűségből. De ez még nem

elég, mert a valódi tudatosság azt várja el az embertől, hogy cselekedetei hatásáról biztos és helyes információk álljanak a rendelkezésére. Saját szabad akaratából maga döntse el, hogy azok közül a hatások közül, melyeket az általa végrehajtott cselekedetek a világban létrehozhatnak, végül melyikkel köti össze magát. A pozitívokkal vagy a negatívokkal. Ez pedig leginkább az emberi morális alapokat és az akaratot teszi próbára.

Ráadásul az így létrejött új tudatosságunkkal közvetlenül hatnunk kellene a társadalmi és gazdasági folyamatokra, azokra melyeket eddig mindig mások hoztak létre és szerveztek meg helyettünk. Mert ez a kor nem csak azt várja el az emberektől, hogy az eddigieknél jobban kössék össze magukat a világban zajló folyamatokkal, hanem azt is, hogy tudatosan vegyenek részt és működjenek együtt egymással az egészséges társadalmi és gazdasági élet kialakításában és fenntartásában.

Vagyis ebből a szempontból a kor elvárása az, hogy tudatosan és felelősségteljesen cselekedjünk, összhangban a bennünk szabadon kialakult világképpel és az abból adódó feladatokkal. Ennek biztató jeleit láthatjuk ma a világban a kulturális kreatívoknak nevezett emberek tömeges megjelenésében. Ez jelezi azt, hogy ez a fejlődés jelen van, az emberek tudatosságának fejlődése egyre nagyobb mértékű.

Minden biztató jel ellenére magunk is megtapasztalhatjuk, hogy ez a folyamat mégis milyen komoly nehézségekbe ütközik. Nem a jót és helyeset tesszük, hanem hagyjuk, hogy döntéseinket egy reklám, egy hamis információ, esetleg más véleménye vagy elvárása motiválja. Mert a feladat nehéz, az elvárás pedig hatalmas. Nem elég, hogy ma a világ egy eddig még soha nem volt tudatosságot vár el tőlünk, hanem ezt még egy új minőség, a szabadság minőségének egyidejű kifejlesztésével együtt kell kialakítanunk. Ez a kettő ugyanis szorosan összekapcsolódik, és együtt jár. Csak a tudatos ember képes a szabad döntésekre, mert egyedül ő tudja, hogy a döntése mit okoz a világban. Egy egyszerű „kis” döntésünknek lehetnek a saját, egyéni életünkön jóval túlmutató, akár az egész világra is kiható következményei.

Ezeknek az új minőségeknek a kialakításában teljesen magunkra vagyunk utalva. Dicső elődeinknek ezzel kapcsolatos tapasztalata nincsen, így erre nem támaszkodhatunk. Ma a szó szoros értelmében teljesen szabadok vagyunk annak eldöntésében, hogy milyen újfajta tudatosságot hozunk létre.

Ebben a folyamatban tehát magunkon kívül szinte senkire sem támaszkodhatunk, a minket körülvevő közösségünktől nehezen kaphatunk segítséget. Hiszen a világnak ebben a kérdésben nincsen tapasztalata, és szinte mindenki elveszetten áll a kor nagy kérdései előtt. Ezért legalább nekünk magunknak kellene törekednünk azoknak a képességeknek a kialakítására, elsajátítására, melyek ahhoz szükségesek, hogy az előttünk tornyosuló problémát szabadon és magunk megoldjuk, ill. a kor által feltett kérdésekre a választ legalább magunk és magunknak megadhassuk.

A szabad és tudatos cselekvéshez való eljutás kettős elvárást fogalmaz meg. Egyrészt a **vágyainkat** kellene uralni, hogy ezek nyomására ne saját önző érdekeinket szolgáljuk, hanem valami közjót, és a másik embert, másrészt uralni kellene a **félelmeinket** is, hogy a manipuláció lehetőségétől és a nem szabad cselekvéstől megóvjuk magukat. Mert csak a vágyaitól és félelmeitől megszabadult ember képes a szabad cselekvésre.

Napjainkban különösen fontos ez a kettő, mert azok az erőknek, akiket a hatalom és a pénz éltet, és a korábban említett két minőség kialakulása ellen dolgoznak, ma két eszközük van. Az emberek sakkban tartására és a szabadságától való megfosztására ma a félelemmel és a vágyakkal történő manipulálás a legsikeresebb eszköz. Erre számos példát ismerünk a szeptember 11-ei eseményektől kezdve, a terrorista fenyegetettségen keresztül, a sertésinfluenzával kapcsolatos hisztériáig.

Miközben ma minden embernek önmagáról kellene gondoskodnia, és neki kellene meghatároznia, hogy mi történjen vele és általa a világban, ezen manipulatív erők hatására az emberek nem képesek tudatosan, a tetteik következményeit is figyelembe vevő döntések meghozatalára. Önmagának kellene döntenie arról, hogy mi az, ami jó, és mi az, ami gonosz, mert valójában senki nem veszi le róla ezt a terhet. De erre csak akkor lesz képes, ha belátja, hogy határait neki magának kell meghúznia, és gyermekeinket is segítenünk kell abban, hogy a határok meghúzására, azok átlépésére és új határok meghúzására képesek legyenek. Csak a manipulatív erők keltik azt a látszatot, hogy „ne félj, ha nem vagy képes tudatos gondolkodásra, majd mi megtesszük ezt helyetted és megvédünk minden bajtól.” Így aztán érthető, hogy miért állnak olyan elveszetten és magányosan az emberek a világ eseményeivel szemben és miért tűnnek bénának akkor, amikor tenni kellene valamit.

Hogyan segíthetünk magunkon? Ahhoz, hogyan tudja ma az ember és a felnövekvő nemzedék azt a képességet elsajátítani, hogy meghúzza határait? Ehhez két dologra van szükség. Először is egy **erős morális** alapra és első sorban ennek a kialakításán kell dolgoznunk, mert csak ez lehet aztán az alapja egy **egészséges önbizalomnak**. Erre a kettőre azért van szükség, mert ma csak az erős morális alapokra épülő önbizalommal képes az ember határait meghúzni és szabadon dönteni arról, hogy melyik Istent szolgálja, hogy milyen életstílust választ, milyen ritmust alakít ki az életében, hogyan alakítja személyes kapcsolatait, vagyis hogyan és mire használja el az életét. Akiben ezek az alapok nincsenek meg, azok értelmes és védő határok nélkül a külvilág csábító erejében felolvadnak és elvesztik önmagukat, azaz nagyon könnyen tévedhetnek, félelmeik és vágyaik hatására pedig sorra rossz döntéseket hozhatnak. Ma számos erő dolgozik azért, hogy ne a helyes döntést hozzuk, sok olyan erő működik és hat a világban, melynek célja éppen a mi próbatételünk. Ebben a belső fejlődési folyamatban legjobban a biográfiai és az önismereti munka tud segíteni az embernek.

A mai helyzetben való megkapaszkodáshoz azonban ez még nem elég, még egy másik létfontosságú dolgot is ki kell fejlesztenünk magunkban: **egy szellemi orientációt, egy helyes világlátást** kell az embernek kialakítania. Ez képes útmutatást adni a világfolyamatokban és segít abban, hogy szabadon felismerjük azt, hogy ez az egész út hova is vezet, mi a világban zajló folyamatok célja és értelme.

Mert ha nem foglalkozunk a világfejlődés kérdéseivel, akkor nem leszünk képesek soha sem megtalálni a választ azokra a problémákra, melyekkel nap, mint nap szembesülünk. Nem leszünk képesek felismerni azt sem, hogy a tőlünk elvárt fejlődésnek mi célja és értelme. Viszont egy helyesen kialakított világlátás segítségével megérthetnénk, hogy az emberiség fejlődésének van egy világos és tiszta célja. A XXI. században ebben a folyamatban jól meghatározható és világos feladatok állnak az emberek előtt. Ebben a fejlődésben a képzsünk segíthet, és elsősorban az anyagi létet is meghatározó szellemi összefüggéseket kellene megismerni és kutatni ahhoz, hogy ezt a világlátásunkat kialakíthassuk.

Ebben a nehéz helyzetben van még egy segítség, amit gyermek, fiatal és felnőtt egyaránt igénybe vehet és támaszkodhat rá, egy segítség, amit a teremtő Isteni hatalmak adtak ember számára. Aki egy kicsit már elmélyedt az idő és időáramok kérdésében, az tanulmányaiból már tudhatja, hogy valójában nem egy, hanem **két időáram létezik**. Ez jelen esetünkben azért fontos, mert a tudatosság és a valódi szabadság felé haladó ember számára a két időáram összefüggéseinek felismerése igen sokat segíthet a szabadság értelmezésében és annak felhasználásában. Ez a komolyabb szellemtudományos ismereteket igénylő tudás a következő módon érthető meg.

Az egyik időáram a **múltból jön** és ez az, amit a legjobban ismerünk, mert ebben éljük a nappali tudatosságunkkal életünket. Ez az a tudatosságunk, ami a mindennapi dolgok közötti összefüggést megadja a számunkra. Sőt, ha valami történik az életünkben, akkor szinte mindig ebben az időáramban keressük az okokat, mert úgy gondoljuk, hogy minden velünk megtörtént esemény oka, egy az azt megelőző eseményben van. Ez egyébként az a tudatosság, amivel a modern tudomány is látja a világot és magyarázza a dolgok értelmét. Ebben az időáramban él és létezik az ok-okozati világ.

Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy létezik egy ezzel éppen ellentétes, második időáram is. Ez **egy olyan időáram, ami a jövőből tart felénk**. A magyar nyelv ezt csodálatosan ki is fejezi, ugyanis a jövő szavunk pontosan azt jelenti, hogy valami „jön felénk”. Azaz magyarul a jövő - egy időáramban - jön felénk. Ez egy olyan időáram, amit csak akkor érthetünk meg, ha kilépünk az ok-okozati gondolkodás világából és más tudatossággal próbáljuk megközelíteni az eseményeket, megismerni a világot és a benne zajló folyamatokat.

Fogalmazhatnánk úgy is, hogy ez a második időáram arra szólítja fel az embert, hogy a dolgok értelme és rendeltetése iránt érdeklődjön. Ebben úgy lehet megérteni az eseményeket, hogy az ember magában mindig azt kérdezi: „mi az értelme ennek az eseménynek?” Ez utóbbi megközelítés az ember éjszakai tudatosságának, míg az előző a nappali tudatosságának felel meg.

Ezekhez a felénk áramló jövőképekhez és a világfejlődési folyamatokhoz való szabad csatlakozásban egy hatalmas ellentmondás is rejlik. Ugyanis mindez a szabadság kifejlesztésével egy időben történik. Érzékelhetjük magunkban is, hogy milyen feszítő ellenétét van abban, hogy miközben nekem a szabadság felé kell fejlődnöm, ez egyben, a világfejlődési folyamat által élem állított és a jövőképekben meg is mutatott, egyfajta kényszer is. Egyszerűen kifejezve olyannak tűnik a helyzet, hogy nekem **ma muszáj a szabadság kifejlesztésén magamban munkálkodnom**. Ha jól belegondolunk, a mai emberek számára ez nehezen elfogadható, és miután az ellentmondást az emberek, de elsősorban a fiatalok, azonnal megérezik, ez igen nagymértékben megnehezíti a feladatok felvállalását.

Azt, hogy az egész evolúció azért zajlik, hogy az emberek a szabadság felé fejlődjenek, még meg tudjuk érteni, de azt, hogy a XXI. század elején nem tudunk mást csinálni, mint ebben a folyamatban aktívan részt venni, vagy azzal szembefordulni, ez a mai emberek számára a lehető legnagyobb kényszer és ezt nehezen tudjuk szabadságként értelmezni. Amikor ezt felismerjük, akkor gyakran leszünk dühösek és sértődöttek, persze nem önmagukra, hanem a világra. Azért a világra, mert úgy érezzük, hogy

senki sem kérdezte meg tőlünk, hogy akarjuk-e ezt a fejlődést, részt akarunk-e venni ebben a folyamatban. Ezért aztán mély harag, dac és egyfajta ellenállás keletkezik bennük a világgal szemben. Sőt, a többség hatására gyakran még azokban is, akik pedig elég erősek lennének ahhoz, hogy összekapcsolódjanak a világfejlődési folyamatokkal és a többieknek példát mutatva elinduljanak ezen a fejlődési úton.

Pedig a válasz jelentősége óriási! **Ugyanis abban a válaszban, amit az emberek erre a dilemmára adnak, tulajdonképpen az egész teremtésre és ezáltal a saját létezésükre mondanak igent vagy nemet.** És miután a dac és a kötelező dolgokkal való szembeszegülés ma igen mélyen belénk van ültetve, ezért nagyon könnyen előfordulhat, hogy a mai modern nemzedék nem tudja felvállalni feladatát és így az emberiség a valódi szabadságot ebben a fejlődési korszakban nem tudja kifejleszteni!

Egy olyan érdekes helyzet állhat így elő, hogy az ember önként, szabadságával élve mond le a saját szabadságának kifejlesztéséről. Ehhez még azt azonban tudni kell, hogy ha ez a helyzet a világban esetleg bekövetkezik, akkor az ember, a szabadság elvesztése következtében, olyan negatív erők hatalma alá kerül, melyek tudati fejlődését hosszú időre visszavethetik és a világfejlődési folyamatot negatív irányba terelhetik.

Ez az ősi dac, a kötelező dolgokkal való szembeszegülés szinte mindenkiben benne van, és mai modern korunkban már egy általános elfutási reflexszé vált. Ebben azt a vágyunkat fejezzük ki, hogy szeretnénk kilépni ebből a bonyolult világból, szeretnénk elmenekülni ez elől a komplikált fejlődés elől, egy időre el akarjuk felejteni a kihívásokat. Ezért egyesek bevesznek egy kis **drogot**, hogy aztán ennek a segítségével szálljanak ki egy időre, mások csak elkezdenek **cigaretta**zni, hogy a füsttel takarják el maguk elől azt, amit meg kellene látniuk, és megint mások számára az **alkohol** és egy jó berúgás adja meg a kiszállás lehetőségét, mert ez után legalább 24 órán keresztül nincs gond, leszámítva a fejfájást. E mellett vagy akár ezzel párhuzamosan ma igen nagy tömegek számára a **virtuális valóságba** való menekülés jelenti a kilépést. Az **internet** és a **TV** világában nincsenek kihívások, ott nem vár senki senkitől semmit. Ez olyan, mintha lenne egy láthatatlan kis sziget, ahol a megfáradt és a világban zajló dolgokat nem értő ember el tud rejtőzködni a világ elől. Azt hiszem, mindenki pontosan tudja miről is beszélek.

Ráadásul ezeket a menekülési folyamatokat és az ebből megjósolható bukást ma még sok erő igyekszik elősegíteni. A világ egyrészt tele van olyan emberekkel és csoportokkal, akik az élvezetekbe és a virtuális valóságba menekülő embereknek kínálják a menekülés újabb és újabb lehetőségeit, míg sokan mások egyszerűen leveszik a szabadság terhét az emberek válláról és egy-egy csoport tulajdonává teszik. Természetesen mindkettő megérthető, mert az első csak ki akarja használni az igényt, és nekik mindegy, hogy hogyan és milyen módon, csak sok pénzt szeretnének keresni. Azok pedig, akik a szabadság terhét veszik le az emberek válláról, ők a hatalmat szeretik, nekik édes mindegy, hogy hol, csak a hatalmat akarják az emberek felett, legyen az a tudomány, az oktatás, vagy a kulturális élet területén.

Ez a sok „eltérítő erő” ugyanakkor arra kondicionálja az embereket, hogy szilárd belső morális alapokon álló világlátás segítségével önálló világgépet alakítsanak ki. Mert ha ma egy ember nem képes saját véleményének, vagy önálló nézőpontjának kialakítására, akkor nem tudja magáévá tenni azt a képességét, hogy a XXI.

században zajló folyamatokhoz kapcsolódjon. Ha pedig **nem tud kapcsolódni a világban zajló folyamatokhoz, akkor sajnos nem tud összekapcsolódni nemcsak saját magával, hanem a környezetével sem.** Ez pedig egy ember számára azt jelenti, hogy nem tud részévé válni azoknak a nagy világfejlődési folyamatoknak, melyek éppen most zajlanak.

Ez már önmagában is egy tragédia, de ennek van még egy további súlyos következménye. Ugyanis ha valaki nem tud kapcsolódni a világfejlődési folyamatokhoz, akkor **megbetegszik.** Ekkor azok a legfontosabb források, melyek az ember számára az egészséghez szükséges életerőt, energiát adják, elapadnak, fokozatosan bezárulnak.

Bármennyire furcsának is tűnik, de **az ember egészségének alapja az, ha önálló képe van a világról, saját világlátása van, egy olyan, amely belső fejlődési út eredményeképpen, szabadon alakul ki benne.** Mert a világfejlődési folyamatokkal engem összekapcsoló belső fejlődés az egészséghez vezető úttal is azonos. Persze azt tudni kell, hogy az egészség a belső fejlődésnek egyfajta mellékhatása, de nem a célja. Vagyis ha nem azért indulok el a belső fejlődési úton, hogy egészséges legyek, hanem egyszerűen azért, mert több akarok lenni, mert az életemben értelmes dolgot szeretnék csinálni, vagy mert az igazság iránt érzett szeretetem és érdeklődésem hajt, akkor az egészség ennek az útnak egy mellékterméke lesz.

Így válik érthetővé az, hogy miért szenved ma Európában minden harmadik ember valamilyen **depressziótól.** Sőt, minden hatodik 10 év alatti gyereknél is diagnosztizáltak valamilyen depresszív hangulatot. Ez, az orvosi diagnózissal megmagyarázhatatlanul nagy szám éppen azt jelzi, hogy ma senki sem képes megérteni a modern idők fejlődési követelményeit és a XXI. század korábban felvázolt elvárásait.

Mivel **az emberek nem tudják összekötni magukat a világ eseményeivel, ezért megindul bennük a megbetegedés folyamata.** Mint minden betegség, ez is mindig az érzésekben kezdődik, egy apró elhangolódással a világtól, a világfolyamatoktól, egy negatív hangulattal a világban zajló eseményekről. Ha az ember ezt nem veszi észre, ha nem tud vele foglalkozni, vagy a környezete nem adja meg a hiányzó és megnyugtató válaszokat, akkor nem lesz képes magát visszahangolni, és nem tudja feldolgozni azt a problémát, ami az elhangolódást okozta. Az ennek következtében egyre erősödő érzelmi diszharmonia pedig egyre jobban hat az életérzésre, és szépen lassan fizikai szinten is megjelenő betegséggé alakul át. A gyerekek, fiatalok és felnőttek tömegei ülnek - a világfejlődési folyamatoktól elszakadva, mély depresszióba süllyedve - a TV előtt és közben nem értik a világot.

Összefoglalva azt látjuk, hogy vannak olyan erők, akik keményen dolgoznak azon, hogy az embernek ne sikerüljön az eléje állított feladat. Igyekeznek a világot és benne az embert, minden szellemitől elválasztani és ennek hatására az ember így szép lassan elveszítheti azt a képességét, hogy a szellemit a gondolataival megragadja, ill. megértse a világot és a világfejlődési folyamatokhoz, a feléje áramló jövőképek által orientálva, kapcsolódjon. Ezek az erők azon munkálkodnak, hogy az embernek ma ne sikerüljön teljesíteni feladatát és így az emberiség a valódi szabadságot ebben a fejlődési korszakban ne tudja kifejleszteni!

Az ember ma szabadon dönt arról, hogy azt az intelligenciát, amit az elmúlt időkben használt és kifejlesztett, mire fordítja, másképpen fogalmazva, kinek is adja oda. A kezünkben van annak az eldöntése, hogy egy végzetesen technika és intellektuális gondolkodásban elvesző társadalomban fog az emberiség a jövőben vegetálni, vagy egy olyan társadalom kifejlesztésén munkálkodik, amelyikben az intelligenciát az emberek a szívükbe fogadják és saját szabad akaratukból a feljük áramló jövőképek megvalósításának szolgálatába állítják.

Reményeim szerint ez a rövid előadás hozzásegíti majd a hallgatókat ahhoz, hogy felismerjék a jövőképekben feljük áramló üzeneteket, majd pedig saját szabad akaratukból csatlakozhassanak a világfejlődési folyamatokhoz. Mindezt úgy, hogy miközben cselekedeteikben mindannyian szabadok és önállóak, egyidejűleg tudatossá válnak abban, hogy milyen jövő megvalósításán kell dolgozniuk. Ez talán megadja mindenkinek azt a lehetőséget is, hogy felismerje a felje áramló jövőképekben azt, amihez csatlakozni tud és fog, így közösen járulhatunk hozzá a világfejlődési folyamatok sikeréhez és egy boldogabb jövőhöz.

2011. március